

ex officio at paase Formernes Sagttagelse i det Tilfælde, at Nogen er udebleven. Forslaget kommer saaledes i Virkeligheden til at indeholde en lille Realitetsforandring. Men vi antage, at saavel Thinget som Ministeren ville være enige i at billige den.

Juslitsministeren: Jeg afgiver med Hensyn til dette Endringsforslag den samme Erklæring, som med Hensyn til Forslaget til § 3.

Da ikke Flere begjærede Ordet, gif man til Afstemning, hvorved

Forslag af Udvalget:

ad § 4.

I 1ste Linie forandres Ordet „give“ til: „Giver nogen af“.

vedtoges eenstemmigt med 39 Stemmer.

Udvalgets Forslag til § 6 i Forbindelse med selve Paragraphen fattes derpaa under Forhandling.

Ordføveren: Det er blot en Rettelset af en Trykfeil eller rettere af en Udelæggelse i det foregaaende Aftryk, som indeholdes i dette Forslag.

I Hensind til denne Erklæring blev

Forslag af Udvalget:

ad § 6.

I sidste Passus indføres efter „1810“ „§ 8“.

Derefter fattes Mindretallets Forslag til en ny Paragraph efter § 6 under Forhandling.

Drejer: Som jeg allerede ved forrige Behandling og, tilligemed et andet æret Medlem, i Udvalgsbetænkningen har tilladt mig at bemærke, antager jeg, at det vilde være meget hensigtsmæssigt, om Loven kom til at indeholde en Bestemmelse som den, der fandtes i det oprindelige Udkast § 7, og jeg har derfor tilligemed det andet ærede Medlem ved det foreliggende Endringsforslag foreslaaet samme Be-

stemmelse optaget igjen med en liden Forandring. Jeg troer, at der er saameget mere Tvivl til at fremkomme dermed, som den Stemmesforskel, der var ved den ved 2den Behandling foretagne Afstemning over Paragraphen, var meget ringe og altsaa indeholder en Opfordring til ved nærværende Behandling at prøve vedkommende Spørgsmaal paany. Mindretallet har dog som berørt tilladt sig at foreslaae en Forandring i hvad det oprindelige Lovudkast indeholdt i sidste Passus af § 7. Denne Forandring bestaaer i, at der, imedens det i det oprindelige Udkast hed, at Bestemmelsen i Paragraphens første Deel skulde medføre, at Retsforholdet, hvor en Hovedparcellist havde forpligtet sig til at svare det hele Tiendevederlag af den samlede Eiendom uden Regres til de mindre Parcellister, skulde forandres derhen, at de mindre Parcellister herefter skulde udrede deres Tiendevederlag selv imod Regres til Hovedparcellisten, nu foreslaaes, at Ophævelsen af Bestemmelsen i § 8 i Forordningen 25de Juni 1810 ingen Indflydelse skal have paa Retsforholdet i de Tilfælde, hvor Eieren af en Hovedparcel contractmæssig har forpligtet sig til, uden Regres til Besidderen af en frafolgt mindre Parcel, at svare det fulde Tiendevederlag. Det har forekommet os, at der ikke var fuld Anledning til ved denne Leilighed at gribe ind i det private Contractforhold, om man endog var enig i, at det var rigtigt at give Lovens tilbagevirkende Kraft med Hensyn til Forholdet imellem Hovedparcellisten og de mindre Parcellister. Jeg troer desuden, at saaledes som Sagen nu er stillet, vil det være meget sjældent, om der overhovedet gives noget saadant Tilfælde, hvor denne Slutningsbestemmelse faaer Betydning. Det maa derhos erindres, at § 8 i Forordningen 25de Juni 1810 ikke bestemmer det ommeldte Forhold mellem Parcellisterne for alle Tienders Vedkommende, men blot for den Tiendes, der erkægges i Korn, og at det selv for disse ingenlunde omfatter alle Tilfælde, da det navnlig ikke gjælder, hvor Udparcellering er skeet enten til jordløse Guse eller til Bebyggelse. Med disse faa Ord skal jeg anbefale Mindretallets Endringsforslag.